

dada menyspreable a l'hora d'analitzar la seva obra. Ara bé, en ell no tot és actitud formal i estètica, en ell també conflueix la vida i l'obliga a entrar en la seva obra. En ella està tot el que respira el seu entorn. I què respira un home dels seixanta?

Joan Vila Casas, com tots els seus contemporanis, el 1959 acaba de conèixer la cara oculta de la lluna de la mà del *Lunik III*; els seixanta assisteix al llançament del primer satèl·lit de telecomunicacions i la càpsula *Mercuri* llença a l'espai un simi; el 1961, l'astronauta rus Gagarin realitza el primer vol orbital. S'han adonat que les visions planimètriques d'en Vilacasas recorden la visió única de l'objectiu d'un satèl·lit? No són les visions d'un topògraf, sinó les d'aquell qui mira des de més enllà del planeta i veu les fascinadores visions *Planimètriques* dels seixanta. Més tard, als setanta, apareixen els seus populars *marcians*, unes ceràmiques que ens recorden els siurells mallorquins, i culminant el cercle creatiu, als noranta, neix la personal sèrie escultòrica *Astrometries*, una lògica manera de tancar el cercle creatiu.

Vila Casas, el 1960, ha pogut veure *El cochecito*, de Marco Ferreri, i també ha pogut llegir *Rayuela*, de Cortazar; ha vist dramàticament construir el mur de Berlín i, sarcàsticament, sap de l'aprovació del projecte d'urbanització de la Costa del Sol; s'ha inaugurat el *Talgo* Madrid - Barcelona; Bahamontes guanya dos Tours de França consecutius. Xuclant tot això, neix la sèrie *Autometries*, mòbils que podrien circular amb coherència plàstica per les seves *topotesies*.

És a dir, el topos, el lloc, l'espai, el moviment i la translació, davant una societat vertiginosament canviant, són els temes que més preocupen i sedueixen en aquells moments. Per tant, Vilacasas suma, a tot allò que les neovanguardes li proporcionen formalment, el que la vida i la societat li està oferint. La seva resposta: una imatge d'arrelament, d'identitat, d'allà on som. Veure'ns des del mateix lloc que ens indicava Saint-Exupéry, des de l'asteroide B 612 és el que sempre ha volgut mostrar-nos en Joan Vila Casas.

ARTS

Gabarró Art a la fira d'art de Barcelona Art Expo

Mila Torres

La Galeria Gabarró Art de Sabadell ha estat present aquest any, a l'igual que en edicions anteriors, en la Fira D'Art de Barcelona Art Expo durant el passat mes de maig. És l'única galeria de la nostra ciutat que hi participa en aquest certamen i que és l'únic d'aquestes característiques que es produeix a Barcelona.

El fet que la galeria participi en aquesta fira significa, per una banda la possibilitat de donar a conèixer la galeria i la seva manera de treballar, la qual cosa significa que el nom de Sabadell pugui sonar fora de les nostres "fronteres" fet que indica que aquí també es treballa i que d'aquí poden sortir molts bons artistes. Es, per tant, un trampolí que permet no tan sols donar a conèixer la sala, sinó també, i això és molt important, als artistes que en ella hi treballen.

En aquesta ocasió i seguint la línia de treball de la galeria en Arte Expo es va poder veure una bona mostra d'artistes consagrats com Serrasanta, Pruna, Grau Sala, Cuixart, Durancamps... al costat d'obres d'artistes habituals de la sala com D'Albert i Manel Bosch i un pintor que va presentar la galeria en ocasió de la Fira, Andreu Martró. D'aquesta manera la galeria Gabarró portava a Art Expo el projecte que la caracteritza des de la seva creació el 1985 fins als nostres dies, una feina constant que tant clients com aficionats a l'art ja coneixem i ens plau.

Del grup d'artistes consagrats no fa falta mencionar res, els seus noms parlen per sí mateixos. En quant a D'Albert vam poder veure els seus temes habituals dins del món àrab treballats amb lluminositat i amb tot detall tan de l'ambient com de l'atmosfera que es crea. De Manel Bosch vam observar el seu estil impressionista tractat d'acord amb el seu llenguatge plàstic sempre dins d'un bon fer. I d'Andreu Martó, artista nou de la galeria però amb una carrera ja desenvolupada i consolidada vam apreciar una tècnica molt treballada que dona un resultat acurat i propi.

Per una galeria és important no restar immòbil i tancada dins la seva ciutat, sinó que ha de sortir a veure el que fan altres sales, com es desenvolupen, quins artistes tenen i quin és l'art que es mou, que agrada al públic o que s'està efectuant com a nova tendència. Tot això li proporciona un reciclatge continu que la fa mantenir-se al dia, ser actual, saber el que es fa i saber cap a on vol anar. Una de les maneres fàcils d'aconseguir tot això és anant a llocs on es reuneixen moltes galeries amb els seus estils i els seus artistes i Gabarró Art ho fa.